

P. Buzogány Árpád

Ingyen sör

A délelőtti felhők mintha a semmibe veszttek volna, az árnyékos épületből amikor kilépett Mazsola, elvakította az erős fény. Egymást érték az autók, sokáig várt az átjárónál. Három óra elmúlt, és még pár dolgot el kellett intéznie. A kávézók teraszán nem látott szabad asztalt, benézett két helyre is, aztán ráérősen továbbállt. Egyik üzletben néhány borítékot vásárolt, másik helyen cigarettát, aztán átvágott a főtéren, a posta felé. Megcímzett és feladott két levelet, egy önkiszolgálóban halkkonzervet és szalámit keresett, sokáig válogatva. Visszafelé, a főtéren elemeket vásárolt, aztán az utcán előkereste táskája kisebbik rekeszéből a kis papírt, amire a tennivalókat feljegyezte. Pirospaprika, bors — ezt az előbb is vehettem volna — nézte a cetlit, de már nem tért vissza. Negyed öt — nézte az óráját. Még mindig forrón süttött a nap, a főtéri park ágyásaiban kókadoztak az apró virágok.

Majd holnap — legyintett, és zsebébe dugta a cetlit. Elindult a hosszú, egyenes utcában. Rövidnadrágos, kerékpáros lányok suhantak el mellette, gyerekkoscist toló öregurat került ki a járdán. A híd mellett, a szomorúfűzfák árnyékában előkereste napszemüvegét. Leapadt a folyó — csodálkozott, és felkönyökölt a meleg betonra. A halászokat figyelte, egyik-másik a park hatalmas fáinak árnyékába húzódott. A parton, iszapos gumiabroncsok mellett verebek fürödtek a homokban. Mélyen beszívta a víz szagát. A szél enyhe hársillatot hozott, az autókból dübörgő zene miatt nem volt kedve tovább bámészkodni.

Került egyet, visszakanyarodott a folyóhoz közeli vendéglőhöz. A zsendelyes teraszon alig néhány asztalnál ültek. Egyik sarokban leült, közelében mindegyik asztal szabad volt. Előkereste a cetlijét, táskájából tollat kotort elő és kihúzott néhány sort a listáról. Itt már nem érződött a meleg, langyos szél kapta el a cigarettafüstöt. Egyenruhás, fiatal lányok álltak a vendéglő ajtajánál, egyikük, üres hamutartóval a kezében, feléje indult.

— Egy csapolt sört — mondta Mazsola, még mielőtt a pincérlány köszönt volna. Rövid, fekete hajú lány volt, elmosolyodott és a szomszéd asztalokra is hamutartót tett.

Csendes hely volt, zene sem szólt. Elmúlt már az ebéd ideje, Mazsola mégsem volt éhes. Újabb cigarettára gyűjtött, és egykedvűen nézte, kik ülnek a teraszon.

Megszólalt a telefonja, sietve kapta elő. Régi ismerőse, egy újságíró érdeklődött, merre lesz délután. Elnyomta a cigarettát, elmondta, hol van, és hogy itt vár rá. Letette a telefont az asztalra, megnézte az óráját. Jó negyedóra múlva? Aprót bólintott, és újabb cigaretta után nyúlt.

Kihozták a sört, vastag habbal. Jó hideg — kortyolt bele. Eltette a telefont, a cigarettás dobozt apró hengerré gyúrte, aztán előkereste az újabb csomagot. Aprókat kortyolt, közben az elmaradt ebédre gondolt. Estebéd lesz belőle, zöldség-leves és murokfőzelék tükörtojással. Előhúzta a cetlit és legalul felírta: olaj, tojás.

Hátrafordult, hogy szétnézzon. Gyerekek kockáztak a járdán, egy kopasz, pocakos férfi kutyát sétáltatott. Az utcáról behallatszott a teherautók dübörgése. Két farmeres lány állt egy fa alatt, tovább bő nadrágos, vastag derekú nő figyelte a halászokat. Mazsola zsebébe nyúlt, maréknyi aprópénzt húzott elő, az asztal szélére terítette. Megszámolta, aztán markába söpörte és farzsebébe csúsztatta.

Az óráját nézte. Itt kellene már lennie — nézett hátra újból. Festett hajú, széles csípőjű lány közeledett, Mazsola szembenézett vele és maga elé bámult. A lány az ajtónál megállt, aztán a teraszon nézett végig, blúzáat megigazítva feléje közeledett. A harmadik asztalnál megállt, szétnézett, és Mazsolával szemben leült.

— Hahó! Hahó! — hallotta a háta mögött. Felismerte ismerőse hangját, felállt, és intett neki. A kis, kecskeszakállú férfi még egyet intett, majd a terasz felé került, közben rövidnadrágos, sárga inges férfinak magyarázott.

— Nahát, ki gondolta volna... De így a jó! — állt meg az asztal mellett. Mazsola intett, üljenek le.

— Barátom, a doktor úr — mutatta be az idegent az újságíró.

— Ferenc vagyok — nyújtotta kezét a férfinak, és leült. Mazsola bólintott, és kezét fogott az újságíróval is.

— Sör? — kérdezte az idegen.

— Szólunk mindjárt — nézett szét ismerőse. — Vaj ha lehetne egy kis jó sörcskét...

— Lehetni lehet — bólintott Mazsola. — Egy szavadba kerül...

Az idegen intett egyik pincérnek, aki aztán a lányt hozzájuk küldte. Két sört rendeltek, az újságíró pedig zsebéből apró köveket tett az asztalra. Egy vörös pálcikát vett kezébe:

— Zsindelyszeg. Van pár száz esztendő. Egy kút mellett találtuk, kint a hátrban. Aztán opáldarabkát, és egy piros kövecskét forgatott ujjai között.

— Ezt érdemes lenne megnézetni, valaki szakértővel. Lehet, hogy ér valamit...

Kézről kézre járt a kő.

— Mezei úton találtam, eső után. Lehet, hogy kimosta a víz a földből. Vagy pedig máshonnan került oda, az út töltésébe. Olyan kemény, hogy megérdemelné a vizsgálatot.

Mazsola bólintott. Az idegent nézte. Karja és lába szára barnára sülve, lábujjai is barnák, sokat van a szabadban, nem irodistának tűnik. Hogy milyen orvos, nem derült ki, szót sem ejtett a munkájáról. Rövidre vágott körmei, erős ujjai azt sejtették, nem veti meg a kétkezi munkát. Mindenféléről beszélgettek, az újságíró néha nagyokat kacagott saját történeteiben, a doktor úr széles mosollyal bólogatott olyankor.

Hamar elfogyott az első sör, ismét rendeltek. A doktor úr a csapolt helyett valami külföldit kért, mindhármuknak. Kissé édesebb, mint a másik, Mazsola lassan kortyolta, mert jéghideg volt. Folyton az idegent figyelte, pedig semleges dolgokról beszélgettek, amihez bárki hozzászólhatott, lehet róla véleménye: mezőgazdaságról, autókról és horgászásról. A közeli tavakat mind ismerte, bár kérdéseiből úgy tűnt, vendégként érkezett ide. Az árakkal sem volt egészen tisztában, vagyis, hogy mi mennyit ér. Nevetve mesélte, hogy átrázták a piacon, néhány kiló krumplit és barackot vett, csak később jött rá, szinte dupla árat fizetett. Minden sajnálkozás, bosszankodás nélkül mondta, nagyot nevetett és meglepődött, hogy ők nem tartották annyira mulatságosnak. Vastag nyakláncáról, cigarettájáról is látszott, nem kell garaszkodnia. Mazsola is erre vágyott: olyan biztos munkahelyre, ahol jól keressen, meg egy falusi házra, kerttel, gyümölcsfákkal... Szombaton korán kelne, hogy dolgozhasson, délben újságot olvasna az árnyékban, este pedig ne a televízió előtt üljön, inkább a tornácon sörözzessen a szomszédokkal. Ej, hol van ez... Másnak ölébe pottyán minden, készen, s nem tud örülni neki.

Ismerősök érkeztek, pár szó után a szomszéd asztalhoz ültek. Az újságíró táskájába tette a színes köveket, a doktor úr kiitta a sörét és odaintette a pincérlányt. Egy mozdulattal jelezte, számolja egybe az egészet. Fizetett és elbúcsúzott, kegyetlenül kezet rázott Mazsolával.

Az újságíró mintha tétovázott volna, aztán maradt. Halkan beszélgettek, Mazsola még két pohár sört kért.

— Ki ez az ember? — nézett fel.

— Doktor, ennyit tudok róla. De hogy milyen...

— Nem idevaló, ugye?

— Hát ezt nem tudom, valamelyik közeli faluban lakik. Pár napja ismerem csak.

Mazsola bólintott.

— Érdekes ember.

— Igen. Nem kérdeztem, mivel foglalkozik, mert ugye semmi közöm hozzá, de mintha földet akarna venni a környéken.

— Az van elég — fújta magasba a füstöt Mazsola. — Én is hallottam ilyent, valaki állatkertet akart ide a közelbe, már több éve. Aztán semmi se lett belőle.

— Lehet ilyesmit, meg hát gyógynövénnyel is megérné foglalkozni, aki ért hozzá.

Mazsolának folyton a második sör járt az eszébe: ahogy kérte, meg ahogy fizetett az idegen. Amire ő előhúzta a pénzt, a doktor úr már a lány elé tette a bankókat, és a visszajárót is odahagyta. El is mondta az újságírónak. Az meglepetten nézett rá.

— Nem kell ebből ügyet csinálni. Különben is ő kérte — kacagott.

— Igen, de az első én rendeltem. Az ingyen sör nem esik jól.

— Nem szegényedik le egy-két sörtől, sem ő, sem mi — legyintett az újságíró.

— Különben is még találkozhatunk, visszahívjuk egy sörre...

A nap melege már odalett, mire elindultak. Egy darabig együtt mentek, a második utcasaroknál elbúcsúztak.

— Attól a sörtől még nyugodtan alhatsz — szólta vissza az újságíró.

Mazsola kenyeret, tojást és olajat vásárolt, még egy citromot is kért, aztán ráerősen sétált a széles járdán. Nagy csődületet látott a ház előtt, ahol lakott. Vajon mi történt? A szomszédasszony a kapujuk előtt újságolta: ütközés, a rendőrök már helyszínelnek. Közelebb ment, egy teherszállító autó állt az út szélén, oldala behorpadt, tovább pedig, ugyanazon az oldalon egy taxi, az út széli fának ütközve. A járókelők is átjöttek erre az oldalra, bámulni. Kis ideig a kapu mellett állt, aztán bement. Bepakolt a hűtőbe, ételt melegített. Nem érezte, hogy éhes lenne, evett egy kevés levest, tojást sütött a főzelék mellé, az már inkább ízlett. Elmosogatott és leült az ágyra. Lehúzta a cipőjét, kinyújtva pihentette a lábát. Felkelt és megmosakodott, leült a küszöbre, rágyújtott. A langyos falakon legyek sétáltak, egyikük pókhálóba keveredett. Valamivel ki kellene piszkálni onnan, állt fel, de nem akart kézzel odanyúlni.

Csengett a telefon. Az újságíró hívta. A doktor úrral vagyok, mondta, és hangja tompa volt. Megyünk falura, egy kanyarban vagyunk — magyarázta a helyet, Mazsola hamar rájött, merre van, hársfákat ültettek az út szélére. Vagyis éppen állunk, mert egy kamion...

— Hogy mondd? — hadarta Mazsola.

— Nincs semmi bajunk, az autó egy kicsit összenyomódott.

— Jól vagytok? Segíthetek valamit? — kiáltott Mazsola.

— Nem kell, szerencsére. Tudod, miért hívtalak? Valami furcsa véletlen... a kamion ugyanolyan sörrel van tele, mint amilyent az előbb ittunk. Folyik szét belőle... az ingyen sör.

Nyersen, erőltetetten kacagott. Autózúgás hallatszott a telefonból, Mazsola belehallózott néhány szor. Aztán ismét az újságíró beszélt:

— Na, holnap reggel majd felhívlak, vagy délben találkozunk ugyanott. Minden jól!

Mazsola elhűlve állt, elfelejtette letenni a telefont. Ugyanolyan sör... Meg hogy szerencsére! Hát hogy van ez?

Kiment az ajtó elé, a pókhálóhoz. A légy már nem mozgott, a visszasütő nap-sugár előntötte az egész falat. Furcsán érezte magát, a sör, a légy, meg valami egyéb miatt is, amit nem tudott volna pontosan megnevezni. Hát ilyen apróságokon múlnak a dolgok? Ingyen sör és ajándék élet...

Demeter Attila

Hó

Arcunkon
hivalkodó ráncok
megfejthetetlen
hieroglifák
állunk
gomolygó ködökben
földbe dermedve
mint a fák
szavunk elfagy
a hosszú télben
énünk nem védi
takaró
sóhajunk szétfoszlik
a csöndben
lelkünket belepi
a HÓ.....

Molnos Dalma grafikája
